

Arrest

nr. 102 910 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. FAWZI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U noemde Sulaymankheil als stam. U verklaarde een minderjarige soennitische moslim te zijn, die geboren werd in het dorp Kakrak in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U spreekt Pashtou en een beetje Dari. U liep school tot de 6e klas en volgde nadien 8 maand Engelse les. U hebt nooit gewerkt, maar droomt ervan leerkracht of vertaler te worden.

Uw vader heet Azizurahman. Hij werkte als strijder van ex-provinciegouverneur Haji Qadir. Hij is 13 jaar geleden doodgeschoten door de taliban. Uw moeder heet Magul. U hebt twee broers, die allebei ouder zijn dan u. Uw oudste broer heet Khanemullah. U vertelde dat hij 4 jaar geleden als tolk beginnen werken is voor de Amerikaanse troepen in de provincie Logar. Een jaar na zijn indiensttreding

is hij ontvoerd en vermoord teruggevonden. Uw andere broer heet Obaidullah. Hij maakt bakstenen in een steenbakkerij. U heeft twee zussen: Robina en Hamida.

U verklaarde dat u Engelse les volgde en dat u 7 à 8 keer met Amerikanen op patrouille in uw dorp gepraat heeft. U deed dit omdat u zo uw Engels wilde oefenen, omdat u later graag aan de slag zou gaan als leerkracht Engels of vertaler. U nam ook snoepgoed en frisdrank van hen aan.

Op een dag, toen u terugkeerde van het vrijdaggebed, werd u aangesproken door twee ouderlingen. Ze vroegen u waarover u praatte met de Amerikaanse patrouilles. Ze zeiden u dat ze niet wilden dat dit nog zou gebeuren, omdat men anders zou kunnen denken dat u als spion voor de Amerikanen werkte. Ze verzochten u ook te stoppen met uw cursus Engels.

Twee dagen later viel de taliban 's nachts bij uw thuis binnen. U was op dat moment afwezig. U verbleef die avond bij uw oom, waar u had geholpen op het land. De taliban zeiden dat u een spion bent. Ze eisten van uw familie dat ze u bij uw terugkomst aan hen zouden uitleveren. Uit voorzorg namen ze uw broer Obaidullah mee, omdat ze vreesden dat uw broer in de toekomst mogelijks ook als spion zou gaan werken.

De volgende dag kwam u terug thuis. Uw moeder vertelde wat er gebeurd was. Jullie sloten het huis en trokken met de andere gezinsleden naar het huis van uw oom. Daar werd besloten dat u het land voor uw eigen veiligheid diende te verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 11 september 2012 aankwam en twee dagen later asiel aanvraagde.

Bij terugkeer vreest u te worden ontvoerd of gedood door de taliban op verdenking van spionage.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw broer, een certificaat, 2 appreciatiebrieven, 1 omslag en 1 waybill neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

De volgende vaststellingen wijzen in deze richting:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 2). U stelt dat u 16 jaar oud bent. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 20 december 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van **zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is**. Verder legde u tijdens het gehoor uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Deze taskara vermeldt dat u als 14-jarige staat geregistreerd in 1389 (tussen 21 maart 2000 - 21 maart 2001), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1995 en maart 1996. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 20 december 2012 volgens uw taskara ongeveer 16 jaar was. **Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking met de medische test niet als redelijk aanvaard worden**. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Het feit dat u hier toch aan vasthoudt, doet uw algemene geloofwaardigheid geen goed.

Het CGVS kan niet anders dan opmerken dat het bijzonder vreemd overkomt dat uw klasgenoten van de Engelse les net als u contact hadden met Amerikaanse patrouilles, zonder dat zij – in tegenstelling tot u – daar problemen van ondervonden ('Hebben die vrienden van jou daardoor ooit problemen gehad?' - 'Nee, niet op die manier.' - CGVS, p. 9). Het doet dan ook wenkbrauwen fronsen dat enkel u in dit opzicht zou gevisieerd worden door de taliban (CGVS, p. 6), want uit uw verklaringen blijkt dat niet alleen uw klasgenoten van de Engelse les in contact kwamen met die Amerikaanse patrouilles. Ook kinderen uit uw dorp kwamen met hen in contact ('Toen ze naar ons dorp kwamen, deelden ze snoep uit, drankjes als Pepsi ook, voor de kinderen. Ik stond tussen die kinderen.' - CGVS, p. 9). Dit gegeven versterkt de verbazing die het CGVS al uitte in verband met het lot van uw klasgenoten. In die context oogt het dan ook totaal ongeloofwaardig dat u de enige zou zijn die door de taliban gevisieerd werd. Om

aan te tonen dat de taliban u wel degelijk in het vizier hadden, stelde u echter dat u – in tegenstelling tot uw klasgenoten en de kinderen uit uw dorp – geïsoleerd werd, omdat uw broer als vertaler werkte ('Maar er zijn mensen van wie de broers vertalers zijn, en die problemen hebben omwille van hun werk. Die moeten dan het dorp verlaten.' - CGVS, p. 9). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u verklaarde dat uw broer, die als vertaler zou gewerkt hebben, 3 jaar geleden vermoord zou zijn (CGVS, p. 9). Het lijkt vrij onwaarschijnlijk dat de taliban na al die jaren de functie van uw broer zouden oprakelen om u extra in de gaten te houden en te vervolgen. De vaststelling dat u dit toch verklaarde doet uw geloofwaardigheid dan ook geen goed.

Stel dat het CGVS meegaat in uw redenering dat u omwille van het profiel van uw overleden broer meer in de schijnwerper van de taliban zou lopen dan uw klasgenoten en vrienden uit uw dorp (CGVS, p. 9), dan dient het CGVS toch op te merken dat er redenen zijn om aan te nemen dat uw broer nooit als vertaler voor de Amerikanen heeft gewerkt. U gevraagd hoe uw broer aan deze job geraakt is, wist u geen overtuigend antwoord te formuleren ('Hij is naar Londen geweest, toen hij terugkeerde, kreeg hij die job. Hij heeft daar zelf voor gezorgd. (...) Hij sprak Engels.' - CGVS, p. 8). Dit komt vreemd over, omdat men toch kan verwachten dat u enigszins weet hoe uw broer als tolk begonnen is. U gevraagd wat hij jullie thuis vertelde over zijn werk, viel het op dat bijzonder vaag bleef en enkel in staat was om oppervlakkige algemeenheden op te dissen ('Hij zei dat de job goed was, dat het goed verdiende en dat hij naar interessante plaatsen mocht. Dat hij gevechten meemaakte tussen de taliban en Amerikanen. (...) Hij zei dat de job niet veilig was, hij zei dat er veel vrienden van hem omkwamen tijdens de gevechten. Dit was alles, hij zei niks meer specifiek.' - CGVS, p. 8). Tevens kwam het vreemd over dat u niet wist te specificeren voor welk onderdeel van het Amerikaanse leger uw broer werkte. Daarnaast had u er geen idee van hoe de basis waar uw broer werkte heette (CGVS, p. 8). Ten slotte deed het wenkbrauwen fronsen, dat het certificaat van uw broer als tolk dat u neerlegde een uiterst opvallende taalfout bevat ('Previncial' in plaats van 'Provincial'), waardoor men zich terecht kan afvragen of de ondertekenden wel degelijk tot het (Engelstalige) Amerikaanse leger behoren. De som van deze elementen doet heel sterk vermoeden dat uw broer nooit als tolk gewerkt heeft voor de Amerikanen. Niet alleen schaden deze merkwaardigheden uw geloofwaardigheid, ze ondermijnen ook uw zelfverklaarde claim waarom u precies vervolgd zou worden door de taliban en uw klasgenoten en vriendjes uit het dorp niet.

Wat de inval bij uw thuis en de ontvoering van uw broer Obaidullah betreft, oogt het uiterst merkwaardig dat de taliban u niet te pakken hebben gekregen (CGVS, p. 7). Indien ze u echt valseerden, kan men ervan uitgaan dat ze alles in het werk zouden hebben gesteld om van uw familie te weten te komen waar u zich bevond. De vaststelling dat dit niet gebeurde, oogt dan ook heel vreemd. Uw verklaring dat de taliban stelden dat uw familie u aan hen moesten uitleveren als u terug thuis was ('Als hij thuis is, dan moet je hem aan ons geven.' - CGVS, p. 10) komt naïef en wereldvreemd over. Zo ook uw verklaring dat de taliban er voor kozen uw broer Obaidullah preventief mee te nemen ('We nemen deze zoon mee, uit voorzorg want nu doet die ene zoon dit werk, in de toekomst zou de andere het dan ook gaan doen.' - CGVS, p. 10). Dit laatste oogt meer dan vreemd, omdat de taliban de energie voor het ontvoeren van uw broer – die als arbeider (CGVS, p. 7) niks met de Engelse taal, tolken of het Amerikaanse leger te maken had – evengoed hadden kunnen gebruiken om u op te sporen en na te jagen. Nogmaals: de vaststelling dat dit niet gebeurde, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen dermate dat het CGVS zich luidop durft afvragen of u daadwerkelijk geïsoleerd werd door de taliban.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielaanvraag. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 §2a en b worden toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en de taskara van uw vader neer. Deze documenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Tevens legde u een certificaat en 2 appreciatiebrieven van uw broer neer. Er dient opgemerkt te worden dat zulke documenten enkel als bewijsstuk kunnen gelden op voorwaarde dat ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Deze overtuiging wordt gesterkt door de vaststelling dat het neergelegde certificaat een uiterst opvallende taalfout bevat ('Previncial' in plaats van 'Provincial'), waardoor men zich terecht kan afvragen of de ondertekenden wel degelijk tot het (Engelstalige) Amerikaanse leger behoren. Deze vaststelling heeft uiteraard een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van het door u verklaarde profiel van uw broer – zoals hierboven reeds werd aangehaald. Het CGVS beschouwt de omslag en de waybill die u neerlegde als weinig relevant voor uw asielaanvraag. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn

omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U verklaarde immers 6 jaar onderwijs te hebben genoten (CGVS, p. 3) en 8 maand Engelse taalles te hebben gevolgd (CGVS, p. 6). U spreekt Pashtou, een beetje Dari en wat Engels (CGVS, p. 3). U kan zich schriftelijk uitdrukken in het Pashtou en het Engels (CGVS, p. 3). Bovendien gaf u aan reeds 2 à 3 keer in Jalalabad geweest te zijn (CGVS, p. 5). Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw vestiging in de stad Jalalabad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan de motivatieplicht, en de vluchtelingenconventie aan.

Verzoeker verwijst naar de gegevens vervat in zijn taskara en besluit daaruit dat hij nog minderjarig is. Verzoeker verwijt verwerende partij dat hij geen onderzoek verricht heeft naar de authenticiteit van de taskara en werkdocumenten van zijn broer.

Verzoeker vindt het niet realistisch dat er besloten wordt dat hij een vestigingsalternatief heeft in Jalalabad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag.

Vooreerst blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Verzoeker gaat niet akkoord met de analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij maar heeft nagelaten hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad van State. Verzoeker kan het resultaat van het medisch onderzoek aldus nu niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Waar verzoeker verwijst naar zijn taskara blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Bijgevolg kan aan verzoekers beweerde minderjarigheid geen geloof worden gehecht.

Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaeden heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Terecht stelde de bestreden beslissing voorts vast dat het niet aannemelijk is dat enkel verzoeker geïnterviewd werd door de taliban terwijl niet alleen verzoekers klasgenoten van de Engelse les in contact kwamen met de Amerikaanse patrouilles maar ook de kinderen uit het dorp. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij – in tegenstelling tot zijn klasgenoten en de kinderen uit zijn dorp – geïnterviewd werd, omdat zijn broer als vertaler werkte. Verzoekers broer, indien al zou worden aangenomen dat het relaas op waarheid berust, zou echter al 3 jaar geleden vermoord zijn. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban na al die jaren de functie van verzoekers broer zouden oprakelen om hem extra in de gaten te houden en te vervolgen.

Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn broer ooit als vertaler voor de Amerikanen heeft gewerkt. Verzoeker kon niet aangeven hoe zijn broer als tolk begonnen is, noch wist hij voor welk onderdeel van het Amerikaanse leger zijn broer werkte of hoe de basis waar zijn broer werkte, heette. Bovendien vertoont het certificaat dat verzoeker neerlegde ter staving van de job van zijn broer een

uiterst opvallende taalfout: 'Previncial' in plaats van 'Provincial', waardoor terechte twijfels rijzen over het feit of de ondertekenden wel degelijk tot het (Engelstalige) Amerikaanse leger behoren. Verweerder wijst er in zijn nota ook terecht op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee employee cards van zijn broer heeft overhandigd.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) heeft de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat in verzoekers geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld. Gelet op zijn verklaringen verkeert verzoeker immers in de mogelijkheid om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Hij verklaarde immers 6 jaar onderwijs te hebben genoten en 8 maand Engelse taalles te hebben gevolgd. Hij spreekt Pashtou, een beetje Dari en wat Engels. Hij kan zich schriftelijk uitdrukken in het Pashtou en het Engels. Ook volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden van Afghanistan.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER